

Sakónfki mir — vse frézhe vir!

(Povést.)

Pred vezh letmi šta v jutrovi desheli mosh in shena shivéla; porozhena šta bila, pa edinosti ni bilo med njima in dosti ni mankalo, de se nista savoljo vedniga prepira lozhila. V pufhavi je moder pufhavnik prebival; k temu grešta nemirna sakonska zhloveka, ga svetà prafhat, kako bi v svojim sakonu prihodnizh v edinosti shiveti mogla; sakaj do sdaj jima je prepír shivljenje grenil in, ker šta fi edin drugimu nasprot delala, se jima je tudi premoshenje manjšhalo. Moder pufhavnik jima to svetje:

„Poslufhajta me dobro, ti mosh in ti shena, kar vama porézhem: Vsemita vsak en jerbas in postavita vsak svojiga v kak kot vajne hifhe. Kadar te, ljubimosh, tvoja shena s prepíram ali jeso shali, deni en kamen v svoj jerbas, in ti shena, stori ravno to, kadar te bo mosh jesíl; pa majhne ali pa velike kamne jemajta, kakor bo vajni prepír majhin ali pa velik. Zhes sedemdesét dní pa sopet k meni pridita in jerbafse s kamni prinesita, de jih preshtejem in tako prevdarim, kdo od vaj je bil vezhkrat prepíra kriv.“

Mosh in shena se v svoj dom verneti in stori, kar jima je pufhavnik veleval. Perve dni po posvetovanju s pufhavnikom šta she prezèj mirno shivéla in le porédkama šta majhne kamenzhke v jerbafse devala; posneje šta pa vedno vezhji kamne v jerbafse nofila in kadar sedemdeséti dan pride, šta bila obá jerbafsa do verha polna. Prepíravza jih na herbet sadéreteta in s njimi k pufhavniku grešta, kakor jima je bilo rezhéno. Ko šta v pufhavo prifhla, ju je vrozhe solnze v glavo pripékalo in kakor šta se naprej prestopala, se jima je sdélo, de jerbafsa zhedalje tésheja prihajata. V pufhavi ni dervefa ne germa bilo, de bi se v senzi oddahnila, ne studenza, de bi se s vodo pokrepzhala. Pefek ju je v noge kakor sherjavza pékel in vrozhi srak jima je sapo sapéral. Sdaj shena velik kamen is svojiga jerbafsa vsame ter moshu rezhe: „Ta kamen hozhem stran vrezhi, de fi tesho olajfham; vsemi tudi ti enak kamen in is jerbafsa ga versi; tako fi ne bodeva imela nizh eden drusimu ozhitati.“ Mosh, kteriga je jerbas tudi teshíl, s veseljem stori, kar mu je shena svetovala, in fi jerbas olajfha. —

Ko šta she vezh póti stori, ravno tako s drugim, tretjim in zhetertim kamnam stori in kolikor dálje šta prifhla, in kolikor trudnejfhi šta se zhutila, toliko vezh kamnov šta is jerbafsov pometala, vsak enako velike in vsak enako fhtevilo. Vsa opefhana in trudna šta do pufhavnikove kozhe prifhla. Starzhek jima koj na proti stopi in v jerbas od vfaziga pogléda. „Ho, ho“ jima rezhe prijasno: „Kakor vidim, šta téh sédemdesét dní prav

mirno in v ljubesni shivéla; prav malo in zlo majzhiznih kamenzhkov imata!“

Sdaj mu povešta, kaj šta s kamni stori: „Kako?“ — jima rezhe modri mósh — „kamnje, ki vajne trupla teshi, šta prozh pometala, kamnja pa, ki vama na serzih leshé, odpraviti nimate veselja in serzhnosti? — O neumnesha! stori tudi s svojim prepíranjem tako, kakor šta s kamnjem stori. Uzhita se is tega, eden drusimu odjenjati. Shena! kadar te mosh rasshali, mu milostno odpušti, odjenjaj mu in on bo gotovo tudi tvojim napakam in slabostim odjenjal; sakaj zhe bi bil samoglav, bi bil gotovo svoje kamnje v jerbafsu obdershal!“ Te besede saflifhati šta osramotéla; lepo šta se pogledala in prijatla šta sopet postala, kar shé vezh lét nista bila. Modri pufhavnik je svoje roke na njih glave poloshíl in serzhno ga je veselilo, de je tako lépo djanje dopernéfel. Sakónza pa šta fi prifégla, prihodnizh mirno in v edinosti shivéti; serzhno šta se mu sahvalila, de jima je pomagal. Šrezhna in v novi ljubesni šta se potém dám vernila.

Mrak je she bil, ko šta se na pót podála in ako ravno so luna in svesde prijasno na jafnim obnébju svetile, se vender kmalo preprizhata, de šta pravo pot sgresfhila in se v veliki pufhavi safhla. Mosh je svetoval k pufhavnikovi kozhi se verniti, od ktere se jima je luzhka she od daljezh blifhela in se od ondi na pót proti svojimu domu sopet podati. Kmalo do nje prideta. Sdaj kamne ifheta, ktere šta na prvi póti is jerbafsov metala in po téh sdaj svojo hójo ravnata, dokler frezhno is pufhave prideta. Sdaj mosh she enkrat svojo mlado sheno objame in rezhe: „Glej, moja draga dufha, tisto kamnje, ki je poprej najno krivizo in najne slabosti prizhalo, nama je sdaj pot is pufhave kasalo, in tako so bile tudi najne pregréhe, ki so naj na pravo pot ljubésni in edinosti sabernile. Bog daj, de bi té poti nikdar vezh ne sgréfhila!“ — Kakor šta fi obljubila, tako šta shivéla. Jerbafsa pa šta v spomin te prigodbe v svoji kozhi dobro hranila.

Mojfster Skása.

(Konez.)

V néki vafí šta bila dva, ki šta se kovazha lé imenovala. Ker ni bilo bliso gorfhiga kovazha, so vafzhani njima dajáli v fli kaj popraviti, s nóviga so pa pufhili vender vezhidel drugje delati. Nék kmet is vafí je bil dal eniga svojih sinov v mesto, de bi se bil kováfkhiga uzhlil. Potem kadar se je bil isuzhil in pri svojim mojstru she enajft mezov delal, je fhhal v dalje kraje na délo. Zhes tri léta je prifhal dobro oblézhen nasaj domu, in je prinesil, kar bi vi, — desiravno je gola refniza, — teshko verjeli, she 153 goldinarjev 48 krajzarjev; v vafí se je vfavil in lotil se delati. Vafniki so se bersh rasúmili, de so sdaj kovazha vdobili; sakaj veliko górfhi je delal in ménj rajtal, kakor je préd navada bila. Ne samo domázhi, ampak tudi is vezh drusih vafí so mu delati prinesli. Una dva poprejfhna šta pa kláverno okoli gredé, roké krishem nofila in s svojimi lazhnimi in rasterganimi drushinzami sdaj milo sdaj ofórno gle-